

Borba Gyöfts

75

Budapest, 1991

A penseset is grafikalat
öntegeyitibe, stelenicne
S2AKOLC244 LABS

Kéőpüü egy példányban
a fölös öntőesnyide

Isken tatra mef tenyeci - mindhalatj, s onit is!
Johoi Duna

Tartalom

Tűf Tamás: Titkos Jüldetés	3
Püspöky Zoltán grafika	5
Bertók Csaba: S mindent esen a söpp helgen	7
Sulyok Gabriella grafika	11
Rába György: A ves fényesítjék	13
Lossucsy Tamás grafika	15
Lábalóffy Aladár: Szóba Gőb"tel	17
Pincsehegyi Sándor grafika	19
Flatai György: Lengyeló Wap	20
Sány László Kötője	23
Párolitz Zoltán: Mepstenedi	25
Valró László grafika	27
Vasadi Péter: Átengedni magunk	29
Szemethy Juse grafika	31
Tandori Dezső: Szóba Gőb"tel	33
Mohy Sándor grafika	35
Parti Wap (ajis): A Szóba = Jut	36
Gellei B. Zoltán grafika	39

Pavans János: Kifele' s' befele'	41
Balla Zsófia: A' estély ve'ge	43
Endő's János grafika'ja	45
Szepesi Anila: * * *	47
Bembö Anila: Anus Dolmih.	48
Murshay Ákos grafika'ja	51
Birostray A'dám: Szepiane	52
Róza Endre: Leve'lkullá's	55
Arbassy Zoltán grafika'ja	57
Metey Katalin: Beré'lpet'és	58
Hele'zetjelent'és	59
Parádi Tamás grafika'ja	61
Sorda's Gábor: Me'iamorf	63
Maray Ida: Söwrig e'g	65

Az estély vége

A bor, a peccenyék, a mandulák
kifogytak, el a zene s a beszélgetés.
A társaság elvődik, cseverék
s elinabol a lépcsőn éjfeli drám, tívörpítum.
Belül a bor s a kacagás dráji zeng még,
a tetők fölött komoly hold vékonyul.
A házigazda elinabol a seresszel,
világít, kulccsal a kaput kinyitja:
egy röpké bűncsové, könnyűök - zólnak.

S a hű
szereplő is kitér a társasággal. Az úton
még hosszan beszélnek, ölelnek,
coboké contognak, ki erre ki arra inolul,
de még nem! folyik a víz nevetés, kiabálás.
Az ünnepekt, a házigazda áll
a fűt kapu mögött, adja a bűncsovékat
figyelemmel, hosszan, egyedül.

Balla Zsófia

SOPIANAE

Csorba Győzőknek

Mindig forrósaiban fogad,
versben-kekken csillámlik a Zsolnay-kút.
Befejezetlen ex a város,
alapjaitól újból kereshető.
Mindig drak hálózza be,
de a régebbi, geológus kalapács
romvár, a pincék, réteges kőzetek helyett
valami forrást,
sugárzás. Zsolnait keresi.
A toronyos dóm, kerék dísámi, mely katakomba
csak a szemnek látható érzé.
Hiába mutatják Janus karatal helyét,
megbújik itt a múlt s előkerül
lejjebb a liliomos köpajzs,
Lajos univerzitása,
egy újabb miszt
egymásnak támaszkodó házak körül,
rengőátok s vértanúk lajstroma,
markolat nélküli kard
és sárga löcsont a sárga agyagból.
Nem lehet teljes a sötétség,
pergamen és könyv felett
Sárlózik a Hold, zambócán a mérsvilág.
Mindőjük felett vonul a Tethye-domb csapatja

- 2 -

s egy récsen gettyűs ajtó megett
város mai költőjét köröntik.
Sűrű és sötét tűrű an opretis,
gyantás, lassan esorduló latin vers.

Bintrey Ádám
Bpest, 1991. november 5

SOPIANAE

Csorba Gyözőnek

Mindig forróságban fogad,
versben-kékhén csillámlik a Zsolnáy-kút.

Befejezetlen ez a város,
alapjaitól újból kezdhető.

Mindig drök hálózza be,

de a régebbi, geológus kalapács

romvár, a pincék, réteges kőzetek helyett

valami forrást,

sugárzás. Ismét keresi.

A toronyos dóm, kerék dicsőni, mely katarakomba
csak a szemnek látható érz.

Hiába mutatják Janus ravatal helyét,
megbújik itt a múlt s előkerül

lejjebb a libomos köpajzs,

Lajos univerzitása,

egy újabb méret

egymásnak támaszkodó házak körül,

rengátok s vértanúk lajstroma,

markolat nélküli kard

és sárga löcsont a sárga agyagból.

Nem lehet teljes a sötétség,

pergamen és könyv felett

Sárlózik a Hold, énbécán a mécsvilág.

Mindöjük felett vonul a Tethye-domb csapatja

Kedves Győző!

Ha az utóbbi években ritkábban is találkozhattam Veled,
olvasgatóval, olvasóval s eleven, régi szeretettel gondoltam rád!
Isten éltesse s adjon erőt, szívével emelő továbbli köl-
tői kedvet Neked. Szüledésnapodra egy új verset küldök,
am már én is "hatvanon túl" írtam...

Szeretettel ölel

Magány Gyuri

Homályban és fényességben

/Csorba Győzőné/

Történik a láthatatlan.
Lázban ég: szentté emelt
egészként tüntet
a test, hogy homályban és
fényességben holt
történetek függvényein
erőltetve át szemünket
nézzük csak, nézzük ismét
amit láttunk; hiszen kevés
és bizonytalan ami megvolt,
hamisítvány mind az emlék,
életünkkel kitört darab
az édes vesztesség is itt —
józan advent-éjze lelve
tülfut a gyöngör forrósága
rajtunk; vidám létezés
csap át léktelve
szívünkön, s percről-percre
megsemmisít.

****HOTEL ERZHERZOG JOHANN

Im Herzen von Graz

A-8011 Graz-Zentrum, Sackstraße 3-5
Telefon 0316/81 1616, Telefax 0316/81 15 15, Telex 311009

1991. wpt. 28.

Metamorfoz*

a fekete pite is fekete
mindy valami kivül motakol
a fekete lapos miha ott aludt volna
uthe fozsul velle a seken
cal dozily venule tudomost
ij volik allil ami vgyali
velonykoru viacos gymsolust
fojat febovoh a lusz jolben

vgy aibog aibor valami
kontrolat mint a prainovink
vgy elvanlik by met-mat avzen
mulatynke byacu helle botasi velle
kevidhe budo vtoab roma aopi
vgy plauatar aike atvodia kltokkerall

* Kedes tavas ut, ha vimegondolom, 1964 hido tavasch¹,
sojus jand velt. Doudhaki, i thial- i think, de az
mitisjellent. Kapl avy wtkil, szgy. Nem ill jett:
mavalt avyit- j.

Eigentümer, persönliche Leitung: Familie Dr. Reif-Breitwieser

Konto: Steiermärkische Sparkasse Graz, 0000-156737

Mitglied der „Association Internationale de l'Hotellerie“, Paris; der Österreichischen Hotellervereinigung, Wien;
der „Chaîne des Rotisseurs“, Paris; der „Schloßhotels und Herrenhäuser in Österreich und Südtirol“

Határ Győző

LENYUGVÓ NAP

Csorba Győzőnek, hetvenöt utánra

kazlak ólak kertekalja
lenyugvó Nap fejealja
sövény zsombék elnyugvónak
lombkerítés istenjónap

istenjónap vaskerítés
életútlekerekítés
számadó nap lezárásra
keskeny gödröt mélyre ásva

Déllondonban s messze Pécssett
összenézünk visszánézek
te is gyermek én is csöppség
két halandó egy-öröklét

omlás romlás oszladozást
merről perceg? mért e mozgás?
sor gödör sűrű setétjén
sorakoznunk nyugton békén

idegenben méla Honban
Pécs alatt vagy Déllondonban
egy a Cél-göröngy a Pálya:
Paradízum Nirvánája

*Edes-jó emlékeim, jökvénre-fölked, a
VIZONTLÁTÁS nemességével bícsinva,
ötlet birtáti hly*

Lengyvári Nap

(Csoba Gyöngyök, hetvenöt utánna)

Karlak olak kertekalya
Lengyvári Nap fejeatja
Sövény stambul ebnygyónali
Lombkerítés istenyónaps

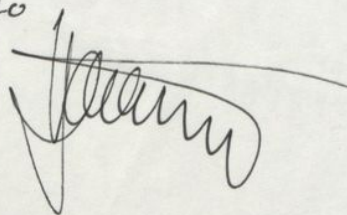
istenjónaps vaskenetis
életittelekerület
számedis nap leránóra
keskeny gödör mélyre ávra

Dellondomban s messe Pécsit
összenirüh viissanérch
te is ajemel en is csöppis
kit kalandó 4-öröklet

onlái onulái oszladovait
menet percep? ~~nie morp~~ mette morp id?
Sor gödör sűrű sejtjen
Sorakomulni nyugton likein

idegenben mi la Honban
Pics alatt van Dellondomban
4 a Cel - gönyg a Paža =
Paradizum Niwaleja

Jó Dunaimnali, öleléssel, fókibarsájosokul
HONGRIUSCULE 1991/10/20

K É S Ó Ő S Z

Előre nézek... hátja még eltakarja a halál ^{le}
/ Csorba Győző /

Sárgulnak már, vöröslenek a lombok.
Mind kevesebb a zöld, hogy hullanak.
Megnyúlnak árnyak - szívünkben a gondok.
Egyre alacsonyabban jár a Nap.

A lombokkal együtt hullnak-fakuhnak
megholt kedveseink szép arcai:
óbresztgetnek, álmunkba visszahullnak -
emléküket mind fájóbb tartani.

Már a lobogó álmok is elkerülnek:
rögtön felejttem, s csak nézem a falat
álmatlanul - napjaim rövidülnek...
Miköz kapjak? - Mind vigasztalanabb.

Kopár számom szikkasztja a mezőt.
Mit tudnék én még nekik mondani?
Hogy volt egy Jézus, Gandhi, ki az éhezőt
mentette-szerette? - ezt nem akarják hallani!

Pedig most a nyomorultat kell szeretni -
ez lehet még az egyetlen életcél.
Minden egyebet hátunk mögé vetni,
míg nem elröppent, levelet, a szél.

És addig?

"Előre nézek... hátja még eltakarja a halált..."
befejezni még, ami főlben-szerben maradt,
s csodálni, mint az ősz színt színre vált,
s mind mézesebbek a napsugarak,
s mind kócosabbak a fonnyad déliák,
s tombolnak az alkony véres zománcái...

Még egyszer, utószor szabadon szállani...

Jánosy István

Csonkig ég
/Csonba gyözönek/

Ott örök nyár. - Egyenlítői nyár van.
Söként szikrazó sivatag.
Már egyedül a szél.
Már egyedül a Nap.
Emléktelen idő magánya.
Láthatatlan madárraj menze fönt.
A horizonton ős templom lobog.
Üres szentélyén csonkig ég a csönd.

Makay Ida

Beszélgetés

Sorba gyököket
Éjjel után fejem a kati antalon
a cillengő és ijszakában.
most nem csodálkozom,
hisz a szája holdderengésből
szibontaroma valaki,
hosszú, himzett ruhában,
alapp gerékronomban,
s az asztalhoz leülve,
beszélgetni velem.

De a hajdani, hidegélős,
elszánt fogadkozás helyett
most csak a sérthető liúság
vörögna jól belőlem.

(Csarman betelt a sors,
amit kerestem.)

Nem volna eideges hallgatnia.

Hisz tudja jól.

Tud sokkal többet is.

Barna karom az asztalon kiugyíjtván
az enyészett felé,
míg keskeny lábujja a mindörökké-
legenda végtelenjén.

Merey Gabali

Helgretjelentés

A. Gy. születésnapján

Sötét van.

Sar hint a teraszon
egy ott felejtett tálcában
csillog a víz.

Homan Rapsza fényét?

Ó se tudja.

Menny Gebel:

Megszévedé

fejemen belül a töviskorona
belső hull a vérem csöndben
hull
hull
csorba Győző

a futarut mért véges értelem
elé mered az igen és a nem
a felelet mindiglen elmarad
a sűrű val véset világtalan
boldog kint nem kint semmibe
a van-e nincs-e kényelmes kité
elvértelenet billiónyján
a bizonyosságát: odaát mi van
a zord kérdés a levegőben: lóg,
nem fogadom az a kutakodás
leledzik sok kiváncsi, kotnyeles
aki a színtelen mögé belé-
ne ám vakítja látni rendező
a szív kifulladás, dermed vér velő
a választ helyen titogat a lyuk
de míg az emberfia tudni tud
nem használ el valamű önmagát
a nincs-választ firtatja legelőbb
habár nem volt nincs sose lesz idő
kiváncsi a menny spáthordján mi fő

kit nem kényeztetett nehéz sora
belül vért a töviskorona
csöndjében igazgyöngyű vess kérem
verekelés megőrző szexuál
megszévedé a szót mit fénybe szööt
vendéglővén a szépre éhezőt

Átkörmű

Kifelé és befelé

A 75 éves Csorba Györgynek

Családomért e nőruhába, lányomért
Sajnálom az elfcsérelt, gyöttrő éveket
Olyan világot képelek, ahol együtt lennénk
Rousolt idegrettel is a tényleges teljesség felé
Beomlott fafar alól suttogó hangon mondom
Amicét halni tudnál, élni csak aránt érdemes

Gyötrésért? Ugyan! Ki gyötrhet itt s ő ellen?
Kéretet belégerve hullottak el rövidek sora
Ő, aki van, csak ő tudná hiúságainak elsovolni
Zajongó, irgága sásrár lehetnek virágozó mezőin
Őbenne bírom mégis, amíg csak váng, verdes a sívem

Pavens János

Vagyis, gondolatlan, addig nyí vörs empát'),
míg új székhez ismét mélyre nő.
De nem nőtt. Semmi nem nőtt. Kirakódi,
kís konspirátum, tisztes pléziuum
kerest előttem, bannni olvasattán,
erőmátrixi ömörakható,
de mű=anyag, sok, zizező pálcavégleges,
nem kent, sok kétség, rostok halmora.
Még az ezéret, mündjét idelephánni,
ha minden sűrét is, sok sűrítelen
maktet menadna, pontos és ideletlen,
idő nem volna benne, telt idő,
a titka nem, a belső nap sűrítése,
a tőr, a távlat, az a hüsvénőt
(duplájs épp saját időmnek) év nem,
mit ünnepelem alkalomban áll;
é kentet el nem tanuehatni tőle,
a többség, még egy alkalomra sem.

*
(Az ember "évi", s rájön, hogy hiába,
a telt anyag mögött a neteset
sem az örö, csupán a minta váza;
hát jobb, ha végül mindent visszavir,
s egy cédulát ír: Gazda, isten áldjon,
a többi Te vagy, és több nem mondható.)

(1991 május, Budapest)
partinany, Lajos

A Gortz = kert

"a kertből van let a víz a víz el
a kert növekedése a kertnél"

A kert = kertben volt, hisz délután volt,
aludt talán a garda, és a fák
valamint éppen társalgatok az éjszaka,
és volt, hisz, és nem hisz semmit.
Nem volt kertés. Bártó komptétn
lejtethető, hisz éppen kedve volt
egy verre való kertek lopni tőle,
hisz nem lehetett, mi adta van.
És mégis, mint hisz, schlaun = vasy körtelovaj,
nagy és soroztam ott, köcsönvertek,
gondoltam, néhány méterrel kerítésként,
mitől lett kert a verőbe, meg tudom
a mitől növekedt hát a kert a kertnél?
Lekezelem magamnak pontosan,
a mintázat hogyan lesz szerette,
a radniz = napritésben combe és az
mitől retül kavics, földre, 20,
formája is és terjedelme is,
területéhez képest mennyire több?
És akkor lesz egy próba vasítás,
a többi szakmányt beleszámítom magad,
haralozom a belőlük lesz a mi.
És nagy pontum kiteríttem őket,
előbeledöm vélték napra nap,
addig pántogatom, és parolátom,
mit tartozik, hogyan, miért a mithez,
nagy átderem a naprités formán
az a kert itt is versé ömleszt.

СВЯТО СЛАВЯНСКА ПИЕВНОСТ

ДИСКРЕТИ 191

A vers fejeletje

A 75 éves Corla Gőzöcs

A meredélyes,
a síkon vízmosások,
síp-pedibus felúgás,
csúszlábú elterülés
négykézláb iudákta léggömbökre
pöppel medve rívítke, két maróhál
apróvad perepítkez
meggyegytva négy lap'ra
föltakaró atecál a ketőnek
S he mis tovat
o fejeletje víz főtka-belra
legűretke új meredély traktus
s' távolról dorengies
tapsotlás, gőgű csúcsok,

Rábán -

Tiszteleti albumlap Csorba Győzőnek

Szemethy Imre
1991

* * *

Győző felte vesed már neked szalada
itt borongval bennem mint az ózrada

de nem a győzőtt arde' nem a var' retheneke'
Avtai Perce' utabbl' > Kerestek Szent Jánosé

belülre' l' reigodásnal felidn' felidn'
ahog' ródón' dt' hitos' lámpafény

szempárol' övényle' pillanatok
hajfintöt' vállar' felisz' modulatok

3 bari nem hideri meddig a zörítnek raktól a homály
eg-eg' arc' lehull' talong' helyeke' álca' álca' után

kisörjédelend' világit' rejlett' sugaravival
mint a Cantico spiritual

Szeges avila

Tandori Dezső:

Arba János

az 1991-es évben, két-világ-se-jén

A már el sem kezdett évad utóján
- mi fordulóján -,
hol nem remélünk új fordulatot
- de a sikátorok...! -,
a rács csúcsok nap-lepke-se gubóján
- valami átforog -,
valamin át, de honnan se hová -
- s a középfok elakad: tétová... -
az ábécé böbög, cöcög:
rögtön kezdő-közök:
a kezdet nyomban köz, de mi között?
minek van többese?
csak lehetőség legyen! kedves-e,
nem kérdés, mint vala,
ily rég már "valaha",
 ha-ha.,
Elmúlt, mi meg se lett, amíg a múlt jön el,
 lepkét lehel,
pillét pislog, távol-közel
 a kétszer-lehetetlen:
meg se lehettem,
 nem múlok el,
nincs már, ami kietlen
 lenne, ha szóznak nincs szava;
tűnni nem tűnt hónak hava,
 ürülő meder partra kelt tava.
Nem erre lettem.

TÜZ TAMÁS

=====

TITKOS KÜLDETÉS

Csorba Győzőnek

Mindig akad a kezdeti csöndben a lélek
tinnepéhez illő halkra fogott síga.

Olyan lenyhe az idő, elült a misztériál,
lehad az erdőtüz, eldezek a mimózák

Mert nem kérjük eléggé, kelik a napkelet
kerubja. Csak remélni majuk a kosorus-
lányok bevándorát is. Nincs határa.
A szívfekete pársnyalásnak. Azon kezdem,

ahogy a párkák összemérmek, helyet
kérsítenek a korgó ürben. Történelmet
lehel a kódex. Eppen csak annyit, hogy

fölnyissuk remünket a kábakotból. Nem
valljuk be, hogy titkos küldetésben vagyunk.
Foghegyről beszélünk a főtamással.

Átengedni magunkon

Csoiba Gyöngynek,
szerekettel

Nem lehet csak úgy beleszóppenni
a versítésbe. Hogy na, most leülök
oszt jöjjön, a műve. Nem jön.
Előbb verssé kell lenni. Talahogy.
/vers írja a verset, mondtam imént/
A sugarat átengedni magunkon,
tavaszi lombtól venni a példát.
Beleszóppenni, mint a levelek.

Nézni,
hogy inkább az aljánövényen
drnyékeund, fényt szörve oda, hol
nem szeretik.

Kinyitogatni a lelek
alsó hidegét, hadd melegedjen;
felső része fölmerül a sötétből,
izzani nem fél s átüti a
fölszínt;

a paradicsom panorámája, mint
egy hárszékendő, körülöleli.

Fölszemet állat megkaccolhatta
az úr, mert véres a lehullás íve.
Tagjai széthányva. Veszített
erejéből. De fölrajzolta magát.

Vasadi Péter